

Π. — Πάμε 'στους έλλοχώντας να κάνουμε παρέα...
κι' ό διεθνής σταθμάρχης κάτω 'στον Φαληρέα,
ό Μάρκος ό Λουπέτης, άποστράτος κι' αυτός,
ουό λένε συνομήτης πώς είναι δυνατός.

Κάτι 'στον Φαληρέα κι' ό Μάρκος σκυφτεί,
γι' αυτό δέν άμφιβέλλω,
κι πρέπει δίχως έλλω
κάποιος Χαριές να πάη να τόν έπιτηρή.

Φ. — Μου φαίνεται πώς τούχει τό κλίμα μας τό σπάνιον
να κινή συνομήτην γενναίον κι' άρεσιμόνιον
καθένα γεροντάκι με κυρτωμένους όμοις,
πού πάει κούτσικ κούτσικ και σέρνεται 'στους δρόμους.

Μου φαίνεται τό κλίμα,
όπου γεννιέ τήν λιμα,
κάνει και τό καθένα κατακλητός γερόντιον
άγριώς να δρυχάται με δρυχημένον λεόντειον.

Π. — Με τό Σύνταγμα τό πάλι δολορράφοι φρικαλέοι,
με τό Σύνταγμα τό νέον έλλοχώντας γηραλέοι.
Με τό Σύνταγμα τό πάλι μυστικοί μηχανοράφοι,
με τό νέον μία πλάσι έλλοχώντας άνετραφή.

Και τεκταινεται πολλά
σε μεσονυκτίους ώρας,
και τά σχεδία χαλζ
των 'Ανορθωτών τής χώρας.

Και μήνυμα μες έρχεται σε τούτη τήν άντάρα
πώς θ' άπεργήσουν άμαζαίς, πώς θ' άπεργήσουν κάρρα,
κι' έγω τό θεό Σύνταγματά 'κά πέρω, μιο κάρρο,
και τραγουδώντας τό παλθρό
και τό καινούριο ρεμπελό
τά ρίγνω μες 'στο κάρρο.

Π. — Κι' έγω συνομοσίαις γερόντων άπηγών
πηγαίνω συνομήτης να γίνω κι' έλλοχών.

Φ. — Κι' έγω μες 'στα γεράματα
θέλω να κάνω πράγματα
και κουνιμάτων δράματα.

Γέρος με γέροντας βογγώ,
τρώγω νερόραστο λαπά,
και ψάλλω τήν Μαντάμ Άγγώ,
περρούκε μπλόγη και τά λουτά,
πλην κάποιο χέρι με κτυπή...
Π. — Είναι δικό μου, παλαβή,
και πέντε χαστουκιές λαβή.

Μιά φωνή διακηρύττει πώς μες έρχεται κι' ή Κρήτη.

Θάβλουν λοιπόν κι' οι Κρητικοί... καλώς να τους δεχθούμε,
κι' όλοι μ' αυτούς θα τρέξουμε να γλυκοφιληθούμε.

Θάβλουν μιά μέρα ροδαίοι
χωρίς ν' άκούσουν συμβουλή
και Νέστορα κανένα.

Κι' έμετες θα πούμε : παπαδιά,
κέρρατε τώρα τά παιδιά
τά παραπικραμένα.

Θάβλουν έδώ καμμιάν αυή
να 'ποινε τόν καιμό τους,
κι' όλοι προσμένουν τι θα 'γγή
μ' αυτόν τόν έρχμό τους.

'Θύμισαν οι προστάται των, και με καινούρια νότα
δέν έπιτρέπουν έλλαγή καμμιά 'στά καθεστώτα,
κι' ύποσχογεται σαν δυνατόι
'στην Πύλη τήν άγαπητή
πώς θα τά κάνουν θάλασσα και πάλι: σαν και πρώτα.

Οι Προστάται, πού δέν θέλουν κάστανα να μες χαρίζουν,
άρχισαν να φοβερίζουν,
Πάλι ξένοι κολαστοί
πών 'στο δόλλο τό νήσι
τά νερά του να ταραξούν,
και 'στη Σοίδα του ν' άραξουν.

Δέν μες φθάνουν σκευωρία γηραλέων άποστράτων
και πολλών διαθεσίμων, πού βασίζονται νερά των,
δέν μες φθάνουν έλλοχόντες, συνομήτοι μυστικοί,
όμως έν βοή και γδούπη
καταφθάνουν όσονούπω
κι' έλλοχόντες Κρητικοί.

Κι' ό Λευτέρης ό τής Κρήτης
και δικός μας Κυβερνήτης
μεταξύ των Προστατών,
τής Τουρκιάς και των Κρητών
στέκει σκεπτικώς και σκάνει
και δέν ξέρει τί να κάνει.

Νά δεχθί κι' αυτός τους Κρήτας... πόλεμον θα προκαλέσει
και θα γίνη συμφορά,
ένθ τούτη τη φορά
έπρεπε με τους γεϊτόνους νάχουμε μεγάλη σχέση
και να κάνουμε μετάνοιαις 'στού Σερκέτ Πασσά τό φέσι.

Τήν Βουλή να διαλύση... με κι' αυτό δέν είναι πάλι
μήτε λύσις, μήτε τέλος... θάβλουν 'στη Βουλή τήν έλλη.
Νά παραιτηθί; ... και τότε ποιά διάδοχος θα γίνη,
φρονιασμένη Ρωμηοσύνη;
Ν' άνορθώσουν δέν άφινεις, να σ' άφήσουν δέν ποθεϊς...
λοιπόν ζίντε να χαθίς.

'Η Σενέλευσις τής Κρήτης θα μες βάλη σε μπελζ
και του καπετάν Λευτέρη τήν μακίστρα του χαλζ,
ένθ τώρα κάθε σάλος, κάθε πάταγος κοπάζει,
κι' 'Αναγεννησις καθ' όλον τό Βασιλείον καλπάζει.

Βροντώσης Συνελεύσεως άκούω τήν ήχώ,
ώς έλλογώσα φαίνεται κι' ή νήσις του Κρητός,
και τής 'Αναγεννησεως τήν σεβαστήν λέχω
έλλόγιος τήν έλλοχει τής Κρήτης πυρτός.

Και κερμάσις ποικιλιάς
μ' άλλους λόγους άγγελιάς.

'Εφημερίς Κορμηλιζ, ρόλλον από τά πιότα,
ένημερον καθ' άπαντα τά νέα γεγονότα,
όπου 'στον Τύπον έλληνη περιποιεί τμήρη,
κι' άξίζει κι' ύποστηρίξειν και πικαν συμμερήν.
'Επεύχεται κι' ό Φρασούλης θεμιώς με τό σωστά του
να πάη μπρός τό γέννημα πατρός προσφιλεστάτου.